

Енджел розплющила очі й побачила... нічого. Темрява. Вона осліпла? Спробувала кліпнути, але не змогла. Чи їй зараз гірше, ніж нещодавно?

Вона почувалася кволою, якоюсь свинцевою. Все тіло боліло. Здійняла руки, потерла очі, щоб витерти з них бруд, і зачепила щось цупке.

Притлумлюючи паніку, стала все обмацувати, щоб визначити, що ж саме зачепила. То було щось дерев'яне, пласке, гладеньке.

Вона у коробці. Якійсь маленькій коробці.

Енджел спробувала закричати, але рот не слухався. Почала крутитися, дригати ногами. Марно. Лиш стукіт об деревину.

Вона у пастці. І відчуття таке, ніби ось-ось знепритомніє.

Чому з нею таке коїться?

Якби ж у неї були беруші! І затички у ніс. І пов'язка на очі.

Хоча ні.

Насправді Енджел дуже хотіла мати здатність до телепортації. Так, було б чудово, якби вона могла кудись переміститися за одну лиш мить.

Але спершу вона мусить стати невидимою. Чи, може, ліпше мати суперсилу, яка допомогла б стерти все, що сталося?

Ні, певно, забагато. Досить і телепортації.

А куди їй тікати? Та, власне кажучи, будь-куди, тільки б подалі від цього місця. Вона подумала про мільйони страшних місць, які були б ліпшими за це. Зрештою, що може бути гірше?

Енджел з ріднею відвідувала піцерію Фредді Фазбера, і, якщо й існувало десь жаскіше місце, вона про таке не чула. Піцерія сама собою була

гидкою: надміру світла, надміру весела, забарвлена у червоне, жовте і синє у поєднанні з чорно-білою підлогою. Суміш кольорів та шуму спричиняла головний біль. А на додачу — юрби дітлахів. Ні, не просто дітлахів. *Накачаних енергією дітей.* Знавіснілих, через край збуджених, які пісяють у басейн з кульками і блюють на ігрові автомати. Небагато знайдеться страшніших подій, ніж кількадесят дітлахів, що прийшли на святкування дня народження. Набридливі, жалюгідні. Словом, *пристрельте мене негайно.*

Енджел мала визнати, що частково її огида — а може, не частково, а цілком — пов'язана із заздрощами та образою. Її день народження був місяць тому, але ніхто не влаштував для неї свята чи чогось подібного.

Мабуть, на якомусь етапі життя Енджел могла б оцінити святкування днів народження. У дитинстві вона теж тішилася б, якби їй замовили святкування у цьому закладі. Утім, коли б їй влаштували вечірку, вона не поводитися б так нестерпно, як ті дітиська з піцерії «У Фредді». Певна річ, вона була б щаслива, але поводитися б виховано... принаймні їй подобалося так думати. Проте перевірити цю теорію вона вже не зможе.

Її тато — не та жалюгідна пародія, що є її вітчимою, а біологічний батько (не менш жалюгідний) — пішов геть, коли Енджел ще й ходити не вмiла, тож мати мусила стати годувальницею сім'ї. Усі ці роки мама пропадала на роботі, поспішно перебуваючи у пригніченому стані. І грошей на такі речі, як святкування дня народження, завжди бракувало. А тепер, коли мама взяла шлюбу

із Майроном — типу «зви мене татком» — такі вечірки було передбачено у сімейному кошторисі, втім, Енджел подорослішала й переросла пафосну демонстрацію святкової метушні з нагоди дня народження.

Невже дні народження такі важливі для дітей, щоб тринькати тисячі доларів на кульки, піцу, содову, торт, цукерки та подарунки? Аж ніяк. Марнування коштів і сил. За ці гроші можна було б придбати авто чи заплатити за навчання у школі мистецтв, яку Енджел хотіла відвідувати. На щастя, вона мала право взяти позику на навчання через мамині низькі доходи, що передували її одруженню з Майроном. Однак зараз Енджел не мала б претендувати на фінансову допомогу, адже Майрон міг заплатити за її освіту. Вона ніколи не називала його татом, але лише тому, що він того не заслужив. Хіба тато не мав би подбати про освіту своїх дітей?

Енджел подумала про жінку, яка була винна в її скрутному становищі — про свою матір. Свою слабку, егоїстичну, жадібну матір. Якби ж вона приділяла своїй доньці бодай половину тієї уваги, яку приділяє зовнішності. Матір Енджел мала дружне, коротко стрижене, біляве волосся, ясно-блакитні очі й спускала тисячі доларів на рік на догляд за своїм обличчям. Пів дня вона могла провести в спортзалі або змарнувати у торговельному центрі.

Може, її мама була б ліпшою, якби мала поруч гарного партнера? А може, й ні. Вона не була зразком терплячості чи розуміння. Не вмiла добре готувати, прибирати, впорядковувати чи планувати. І крутої посади штибу режисера чи дизайнера

не мала. На відміну від своїх подруг, які були чудовими матерями. Зате її мама була фахівчиною з поліпшення зовнішності, чарівницею у створенні макіяжу та у виборі одягу, чемпіонкою світу з флірту, знавчиною секретів найдовшого сну та взірцем егоцентричності, тож забувала про все, що не стосувалося її щастя — не надто добре підгрунтя для материнства.

Десь позаду заверещала маленька дівчинка, і цей крик мав стільки децибел, які слід було забронити. Енджел затулила вуха.

— Припини, — гаркнула мати. — Тобі вісімнадцять, а не вісім.

О, ще одна материна визначна риса — покора будь-якому чоловікові, що сплачує її рахунки. Правда полягала в тім, що галасливих дітей мати любила не більше за Енджел, але зараз вона грала роль дружини Майрона. А дружина Майрона — матір п'ятирічної дитини. Тому вона мала вдавати, що тішиться з цієї вечірки, й частиною вистави була необхідність вилаяти Енджел за те, що та припинила грати.

Енджел пустила очі. Яка ж жалюгідна у неї мати. І Майрон теж. Достоту як і Офелія, бридка доця Майрона. Вся родина жалюгідна. Навіть сама Енджел, бо мусить бути членом цієї сім'ї.

Треба втекти звідси.

Йї майже вдалося пережити дитинство без проблем з вітчимою. Поки вона дорослішала, мати шукала «годящого чоловіка й батька дитині», а годящий чоловік і батько дитині — той, у кого купа грошей. Енджел втратила лік чоловікам, які з'являлись і зникали впродовж цих років. Хтось

завжди крутився поруч. Дехто з дітьми. Дехто без. Та коли Енджел затилювали на «родинне побачення», вона втішала себе думкою, що все це тимчасово. Та якось мати познайомила з Майроном. А Офелія була на додачу.

Ну, кому спаде на думку назвати доньку Офелією? Офелія — подружка Гамлета, яка збожеволіла, здається, через те, що Гамлет втратив глузд. Як вона дізналась, Офелія — грецьке ім'я, що означає «допомога», типу «*допоможіть*, мене назвали на честь трагічного божевілья». Прочитавши таке, Енджел розреготалась. Уявила, як Офелія промовляє ці слова дзвінким дитячим голоском.

— Не хочеш шматочка піци? — спитала Офелія в Енджел.

Не встигла Енджел і слово мовити, як Офелія пропищала: «Я поділюся своїм» і тицьнула шматок смердючої пародії на піцу їй в обличчя.

Енджел гидувала піцою з піцерії «У Фредді» — через надмір базиліку соусу мав їдкий запах, роблячи піцу неїстівною. Принаймні для неї. Офелія не втрапила до рота Енджел, зате перемастила соусом її щоки, до яких умить поприставало волосся.

Енджел ляснула Офелію по руці.

— Забери від мене руки.

Мала скривила личко й відсахнулась, впустивши шматок піци. Начинка ляпнулася спочатку на груди Енджел, а тоді — на джинси.

Вона скочила на ноги й поглянула на червону пляму на модних джинсах.

— Ти мала зараза! — гаркнула на Офелію.

У дівчати затремтіло підборіддя, а в очах забрилі сльози.

— Я просто хотіла поділитися.

— Не кричи на сестру! — втрутилася мати.

— Вона мені не сестра! — гаркнула Енджел і, схопивши серветку, витерла обличчя та волосся.

Поки витиралася, помітила, що люди за сусідніми столиками витріщаються на неї. Пречудово. Вона зробила із себе посміховисько у закладі, напхому напханому навіжених дітлахів. Відчула, як зашарілася, й сіла на місце.

— Енджел, — гаркнув Майрон, кинувши на неї лютий погляд, і обернувся до Офелії. — Ходи до мене, моя лялечко.

Офелія, обливаючись сльозами, залізла на руки батькові.

— Вона вдарила мене, татку, а я просто хотіла поділитися піцою.

Мала здійняла руку, але на ній нічого, крім соусу, не було. Майрон, глянувши на руку доньки, поцілував її й подивився на Енджел.

— Я не біла її, — мовила Енджел, перш ніж він устиг щось сказати. — Просто відмахнулася від її руки.

То не була чиста правда, але вона була б покарана на цілий рік, якби визнала, що вдарила Офелію.

Майрон вже розтулив рота, але замовк через аніматронних персонажів, що з'явилися на сцені поруч з їхнім столиком. Як іменинниця, Офелія засідала чільне місце серед глядачів шоу. Вони сиділи за кілька метрів від сцени. Якби Енджел заманулося, вона могла б зішкребти глазур з півтораметрового багат шарового торта Офелії, що стояв на сцені — там, де мали виступати аніматроніки.

Коли вони прийшли сюди, Енджел з острахом чекала на виставу, бо знала, що вона гучна й безладна. Утім, зараз вона втішилася, бо це шоу відвернуло увагу від сімейної драми, що розігрувалася за їхнім столом.

Офелія враз забула про зранену ручку й обернулася до Майрона.

— Вище, тату, вище! — і Майрон слухняно поставив її собі на коліна. Жовта суценка Офелії з пухкою гофрованою спідничкою з оторочкою задулила йому обличчя. Однією рукою підтримуючи доньку, другою — відсунув з обличчя тканину.

Офелія не зводила зі сцени сьайливих очей. Вона колихала стегнами й мотила руками у якомусь недолугому танці.

Енджел ненавиділа це надокучливе дівчисько, що завжди тягало за собою якусь настільну гру чи канючило «рольову гру». Мало не щовечора вона заплигувала у ліжко до Енджел з книжкою й зачинала скиглити:

— Почитаєш мені?

Часом Енджел читала їй, хоча це забиало купу часу. Вона має чимало справ і не може марнувати час на цю малу.

Та ще й коні. Офелія була схиблена на конях. У кімнаті була сила-силенна плюшевих, пластмасових, дерев'яних коней. А ще плакати, світлини, картини з їхніми зображеннями. Також там стояла величезна конячка-гойдалка, і хоча Офелія вже переросла її, вона досі щодня на ній «їздила». І, звісно, ляльки. То був світ Офелії. Коні та ляльки. Власне кажучи, цей день теж їм присвячений.